

Ady-versekben megjelenő alak erőtlenségét és ráutaltságát. És mintha a már Karinthy által is kigúnyolt ismétlésekben, duplázásokban is az erőtlenség fejeződne ki: az, hogy valaki mintegy magának is sulykolja, próbálja erősen megragadni azt, amit övének remél. S a sokat emlegetett istenes versek is ebbe a sorba illeszkednek: a költői én itt is megvallja Istenre-utaltságát, viaskodását — és nemritkán micsoda eredetiséggel és merész, már-már a szürrealizmust előlegező képekkel. Hiszen például *A nagy Cethalhoz* című versben a jól ismert jónási cethal motívum kifordítva jelenik meg, s az Úr tűnik fel csúszós hátú cethal ként, amelyen hiába próbálja megvetni az ember a lábát, miközben szeretne a hát biztos közepén megmaradni, nyugalomra lelteni.

Ma már olyan költőnek látom Ady Endrét, aki megajándékozta a magyar lírát a nehezen érthetőséggel, a szimbolizmussal, valamiféle dacossággal, de, ugyanakkor, az erőtlenség tapasztalatának vállalásával is. Így bár nem látom, hogy mai lírikusaink *közvetlenül* sok mindent tovább vinnének ebből a költészetből, mégis elképzelhetetlennek tűnik, hogy az valaha is kiessen a művészi és olvasói emlékezetből.

## Én, szomorú szanszkrit

HALMAI TAMÁS

*Egy el nem dalolt történetben  
a Gangesz partjain maradtam.  
Testvéries törvény felettem,  
déli bábos csillag alattam.  
A szívem nyílik, mint a lótusz,  
és összezárul, mint az átman.  
Valaki magyar indulót húz  
egy feneketlen indulatban.  
Rínak a hírek napnyugatról,  
hozzák a hitetlen Tamások,  
egyik fülemben hars ugar szól,  
másikba grófi szérű tátog.  
Perelek hindu istenekkel,  
én, száz éve szomorú szanszkrit.  
Fenség vagyok, mint minden ember,  
s röpi hajóm — de csak a partig.  
Új idők régi nótáit sem  
gajdолоm. Álmat kontemplálok:  
szenteltvizet lötytyint az Isten —  
tenger önti el Kompországot.*